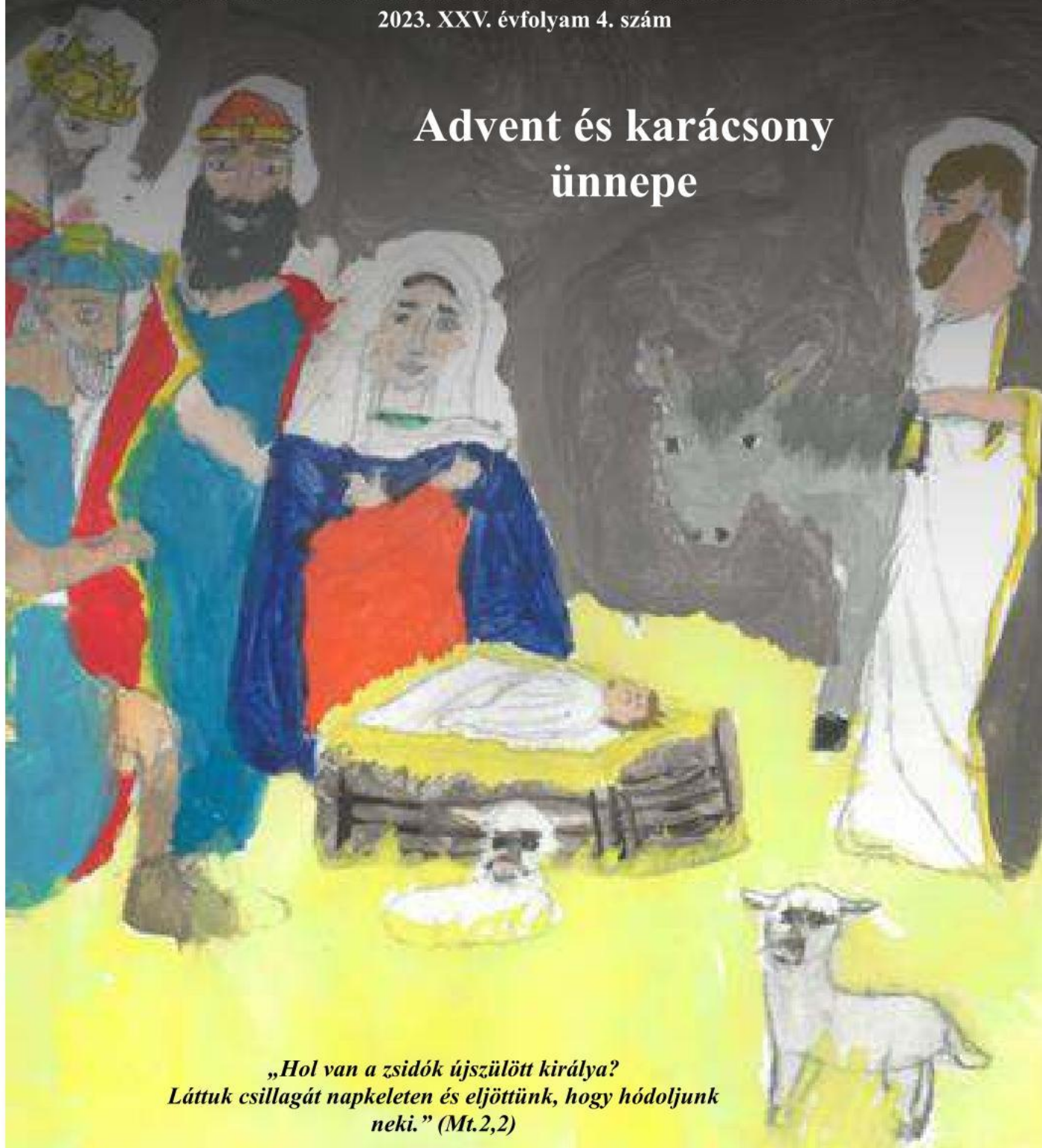

Az Úr Lelke Üzen

A KEREKEGYHÁZI SZENT ISTVÁN EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA
2023. XXV. évfolyam 4. szám

Advent és karácsony ünnepe

*„Hol van a zsidók újszülött királya?
Láttuk csillagát napkeleten és eljöttünk, hogy hódoljunk
neki.” (Mt.2,2)*

*Polyák Fanni
Kerekegyháza, 5.a osztályos tanuló festménye*

Betegek szentségének kiszolgáltatása 2023.10.29.

*A katekézis csoport nevében ezzel a képpel is búcsúzunk Újvári Gyula testvérünktől.
Hittel, türelemmel és méltósággal viselt szenvedésével mindannyiunknak példát mutatott.
Nyugodjon békében, Jézus Mária szent nevében!*

Köszöntő

Aranyosi Ervin: Gyújts tüzet lelkekben c. versével kívánok áldott karácsonyi ünnepeket, békés családi együttlétet, és boldog új évet egyházközségünknek és az Úr Lelke Üzen újság olvasóinak.

Aranyosi Ervin: Gyújts tüzet lelkekben

Erőtlenül süt a téli Nap sugára hidegtől búsuló, bánatos világra.
De vajon a szívek, azok is befagynak, átadják magukat a bénító fagynak?
Kéményekből lassú füst száll fel az égre, válaszul a hideg téli ridegségre.
Kályhánknek melegét átveszi-e szívünk, van-e reménységünk, mert jó lenne hinnünk!
Hinnünk a csodában, ami biztos eljő! Amit nem takarhat el néhány hófelhő,
ami másokra is szeretetet áraszt, hogy érzéseinkre kapunk-e majd választ?
Közeleg az ünnep, a napok gyorsan telnek. Gondolsz-e azokra, kik utcán telnek.
Kiknek mások szíve nem nyújt menedéket, mondd csak az ő létük, megérint-e téged?
Áruházak, bankok, most mind gazdagodnak, az ünnepi fények szépen felragyognak,
s nem látod azokat, kik árnyékban élnek, hiszen elvakítanak téged is a fények!
Álszent a csillogás, hisz fáznak a lelkek, akik melegséget, megnyugvást nem lelnek,
akik magányosak, s nem értik a létet, kiket nem kényeztet örömmel az élet.
Hol van a szeretet e kihűlt világban? A gyertya fényében, a fenyőfaágban?
Drágán vett holmikban, ami nem is kell tán, vagy villódzó fényű, feldíszített fejfán?
Hiába a külső, díszes megjelenés, ha kihűlt szívekben a jóézés kevés.
Hogy kovácsolsz össze szétesett családot, ha csak a pihenést, a nyugalmat várod.
Kihűlt a szeretet, nincs ki melegítsen, elárvult lelkeket jó kedvre derítsen?
Evésről, ivásról szól csak a karácsony, s a magány sok rabja nem lát túl a rácson?
Van-e tűz szívedben, ami melegítsen, magányos szíveken, éhezőn segítsen?
Szeretet tüzével olvaszd fel világod, segíts most a Napnak, gyújts szeretet-lángot.
Szórd szerte mosolyod, jó szavad emeljen, hogy az árva lélek is életre keljen!
Hogy remény szülessen Jézusunk nyomában, szeretet ébredjen tüzedtől a mában!
Gyújts tüzet lelkedben és őrizd a lángot, hadd tegye fénylővé, széppé a karácsonyt.
Okozzon örömet a fény születése, s engedd, hogy mosolyát a szívekbe vesse!

Norbi atya

Karácsonyi szeretet, csend és béke

A Föld keresztények lakta területein minden ember ugyanarra gondol a karácsony szó hallatán: az örömhír, a békesség, a szeretet ünnepe. Karácsony ünnepét az adventi várakozás előzi meg, amely a karácsonyra való lelki felkészülés, a várakozás, a reménység ideje. Az advent jelentése az eljövétel, a megérkezés, a boldog várakozás öröme. Megérkezni és türelemmel várakozni. A várakozás csodája türelemre és odafigyelésre készítet. A hit és bizalom megerősödik, és az ember egyszer csak belekerül abba az áldott állapotba, amikor szíve megnyílhat a természetfeletti felé. A várakozás sejteni engedi, hogy végig gondoljuk százszor és ezerszer, mi lesz, ha beteljesedik mindaz, amiben reménykedünk.

Karácsonyi szeretet, csend és béke

Legyen ott az ünnepvárásban,

A fellobbanó gyertyalángban,

A sült kalács illatában,

A csengő harangok hangjában,

Az egymásra mosolygásban,

A szemek tükrözte ragyogásban,

A hit csillagában,

A világban!

Legyen szeretet, csend és béke

A lelkek találkozásában!

Minden olvasónak és Kerekegyháza minden lakójának kívánok békés, áldott, szeretetben gazdag szent karácsonyi ünnepeket és boldog új esztendőt!

*Dr. Kelemen Márk
Polgármester*

Andocsi zárandoklat

2023.október 23-án Ruskó Norbert atya szervezésében egyházközségi zárandoklaton vehettünk részt kerekegyházi, fülöpházi, kunadacsi Testvérekkel együtt. A zárandokokkal teli busz ködös, hűvös reggelen gördült ki a kerekegyházi templom melletti parkolóból. Norbi atya köszöntötte az utazó közönséget és mindenkit ismerkedésre, beszélgetésre bátorított. A reggeli imádság után Rózsa-füzer imádsággal és Czigányné Turi Krisztina kántornőnk által vezetett egyházi énekekkel készítettük szívünket a Jézussal és a Szűzanyával való találkozásra.

Ahogy szaporodtak az általunk megtett kilométerek szebbnél szebb őszi tájakon haladva, úgy szállt fel a köd és sütött ezer ágra a nap. Gyönyörű, napsütéses időjárás köszöntött ránk. Néhány órás utazás után megérkeztünk a dimbes-dombos somogyi domb-ság 1100 lelket számláló községébe, Andocsra. Az andocsi kegytemplom és kolostor a Dunántúl legszebb ferences épületegyüttese, melyhez tartozó két hold nagyságú, gondozott udvar és park bőven ad helyet a búcsúsoknak. A délvidékről származó diakónus-hitoktató házaspár fogadott és kalauzolt minket a nap folyamán, mivel a plébános atya más elfoglaltsága miatt

éppen nem tartózkodott otthon. A templomban köszöntöttük a Szűzanyát, majd Norbi atya által bemutatott szentmisén imádkoztunk, kántornőnk orgonakíséretével énekeltünk. A Szűzanya elé hoztuk szereteteinket, ügyes-bajos dolgainkat, Égi Édesanyánk közbenjárását kérve és halát adva minden eddigi áldásért. A szentmise után a diakónus úr ismertette a kegyhely történelmi hátterét, építészeti múltját, művészettörténeti jelentőségét. Érdekes történetekről, számos imameghallgatásról hallhattunk, köztük gyermekáldást kérő imák meghallgatásáról is. Ez utóbbiak szép bizonyítéka az imameghallgatásokért hálából küldött, több szobányi területet elfoglaló fogadalmi ajándékgyűjtemény, főleg a kegyeszobor számára készített csodaszép ruhaköltemények gyűjteménye.

Andocs már a tatárjárás idején lakott hely volt, az 1332-37. évi pápai tizedjegyzékben is szerepel, amikor is már plébániája volt. Csodás módon átvészelte a török időket, gondozták jezsuita atyák, majd 1716. szeptemberében négy fővel vonultak be a ferences atyák. Először szegényes misszióházban laktak, majd megépítették a 12 szobás rendházat, ami leégett, de a kápolna épen maradt. Azóta különös tisztelet övezi Szent Flóriánt, a tűzoltók védőszentjét, akinek ember nagyságú szobra is van a kegytemplomban. A ma is látható kolostoregyüttes a templommal barokk stílusban, feltehetőleg 15 évig épült 1725. év májusától. A templom védőszentje a mennybe felvett Istenanya. Főbúcsúja augusztus 15-én, Nagyboldogasszony ünnepén van. A templom belső terének érdekessége, hogy számos mellékoltárral rendelkezik. A bal oldali második mellékoltár Jézus Szíve oltár, a többi különböző szentek tiszteletére emeltetett. Az andocsi templom a jezsuita atyák érkezése (1640) óta plébánia és kegytemplom, melyet az Istent kereső emberek messzi vidékekről is több mint három évszázad óta keresnek fel. Ez a zarándoklat napjainkban is tart, német nyelvterületről is érkeznek, sőt a tengeren túlról is. Tavasztól őszig nagyon sok turistajárat is megáll nap mint nap. A parkban 35 férőhelyes zarándokház működik további sátorverési és lakókocsi beállási lehetőséggel.

Az Andocsot körülvevő legenda szerint, a mohácsi vész előtt, 1520 körül angyalok hozták el a kápolnát egy éjjel Kalocsáról, a csodatévő Mária-szoborral együtt, és tették le a mai helyére. Ez a szájhagyomány Kalocsán és Andocson is él. A kalocsaiak ezért minden évben, 300 év óta elzarándokolnak az „Ő” Szűzanyájukhoz.

Andocs és a világ számos kegyhelye bizonyítja, hogy Mária komolyan veszi Jézus kereszten ki-mondott végrendeletét, miszerint Ő minden ember Égi Édesanyja legyen. Csodákat tesz, megszólít, üzeneteket ad, minden eszközzel Szent Fiához kívánja vezetni gyermekeit. Bátran fohászkodjunk szerető szívéhez, mert Szent Fia biztosan meghallgatja kéréseinket, amennyiben azok az üdvösségünket szolgálják. Hazafelé Balatonbogláron megtekintettük a csodaszép kilátást nyújtó Santus János-Gömbkilátó és Magasösvény komplexumot.

Végül pedig köszönet és hála a tetet-lelket felüdítő zarándoklatért Istennek és a zarándoklatot szervező Norbi atyának!

Csujáné Kocsis Julianna

Betegek szentségének kiszolgáltatása

Október hónap utolsó vasárnapján volt a betegek szentségének kiszolgáltatása. Korom és betegségeim miatt több éve, hogy felveszem a betegek szentségét. Nekem sokat jelent ez a szentség, segít a betegségeim elviselésében, megerősít, megvigasztal. Jó érzés, hogy Jézusra tudok hagyatkozni. Ő ad nekem erőt keresztjeim hordozásában. Jézussal együtt szenvedek. Örömmre, a mostani betegek szentségét Dani unokám szolgáltatta ki. (Szabó Sándorné) Pio atyától olvashatjuk. „Az Úr néha megéreztetni veled a kereszt súlyát, ez a teher elviselhetetlennek tűnik, de viszed, mert az Úr szeretetében és irgalmasságában kezét nyújtja és erőt ad neked. Odaadón, türelemmel járjuk a keresztutat, érte aki fölládozta magát értünk. Erősen és kitartóan kapaszkodj Istenbe! Ha Isten valamilyen módon elgyengít, ez nem azért van, hogy elhagyd magad, hanem hogy visszatérítsen az alázatba.” Lejegyezte: Szabó Zsuzsa

Szent Pietralcinai Pio Atya élete

Lankás tájon, a pugliai határ szomszédságában terül el Pietrelcina. A nyomorúságos házak között szűk, összevissza utcácskák kanyarognak. A településen mindannyian ismerik, és tiszteletben tartják a kölcsönös segítségnyújtás szabályát. Egypár szerencsés gyermek írni is tud, a betegeket pedig rendszeresen megnézi egy orvos, aki Beneventóból számaron jár át ide. Így él az egy csöppnyi földterületet művelő Grazio Forgione és Maria Giuseppa di Nunzio is.

1881-ben sikerül családot alapítania. Felesége parasztlány, akit becsületességéért és munkaszere-
tetéért nagyon kedvelnek. Egy évvel az esküvő után öröm köszönt Forgionéék házára: szép kisfiuk születik, akit Michelének neveznek el.

Két évvel később megérkezik a másodszülött. Forgionééknak nem jut idejük a keresztelő örömé-
nek ízét megízlelni, mert Francesco mindössze 19 napon, egy ismeretlen betegség következtében meghal. Maria Giuseppa mama bízik Istenben, és a fájdalmas esemény nem válik tragédiává, hiszen az, hogy egy kisgyermek ilyen zsenge korban hal meg, hozzátartozik a mindennapi élet menetéhez. A szülők nem esnek kétségbe, figyelmüket a szépen fejlődő Michelére fordítják. Peppina mama ismét áldott állapotba kerül, és egy eleven kislányt hoz világra, akit Amaliának neveznek el. Az új jövevény szépen fejlődik, és a szűkölködő, ám önérzetes Grazio otthonában barátaikkal együtt de-
rekasan megünneplik a kislány első születésnapját. Húszhónaposan azonban Amalia megbetegszik, és egy hét leforgása alatt meghal. A mama ezúttal nem titkolja az őt ért csapást, annál kevésbé, mi-
vel ismét gyermeket vár.

Grazio papa, miután Amalia koporsóját Francescónak a sírja melletti gödörbe helyezte, aki ép-
pen húsznaposan került a sírhely falai közé, kissé rossz előérzettel tér haza, ahol felesége vár rá. Peppa mama fájdalma és új terhessége ellenére serényen dolgozik a csöpp konyhában, ahol az em-
ber alig bírja nyitva tartani a szemét a füst miatt, melyet az északi szél a kéményből a kis helyiségbe szorít vissza. Leszáll az est, a helyiséget a kályha fénye világítja be. Michele, a szerencsétlen sorsú család egyetlen életben maradt gyermeke majdnem ötéves. Nem fogja fel, mi történt. Keresi Amaliát, szülei pedig kegyes hazugságokkal nyugtatják meg, azt mondva neki, hogy a kislányt át-
vitték a szomszédokhoz, hogy megóvják őt a hidegtől. Grazio Forgione aggódik. Közismert vidám-
sága egy pillanat alatt szertefoszlott. Kislánya meghalt, felesége ismét gyermeket vár, a tél könyör-
telen, és a termés is veszélyben van. A csöppnyi ablakhoz megy, hogy az égen próbáljon meg vala-
mi reménysugarat találni.

1887-ben elközelgett a negyedik gyermek érkezésének ideje. Forgione csatlakozik a plébánián
rózsafüzért imádkozókhoz, hogy kapott ajándékát teljes szívéből megköszönje a Szent Szűznek, és
hogy rábizza a kis Francescót, aki korán meghalt testvérkéje nevét örökölte.

1896-ban Szent Pellegrinus szentélyébe megy édesapjával zarándoklatra. Itt történik az első cso-
da, amelyben a gyermek Francesco intenzív imájának is szerepe lehet. 1897 tavaszán a Forgione
család úgy dönt, hogy iskolába küldik a fiút. Sokat vívódnak ezen, de végül a súlyos költségek elle-
nére (öt líra egy hónapra), Peppa mama véleménye kerekedik felül, aki nagyon szégyelli magát
azért, hogy nem tud sem írni, sem olvasni. Grazionak gondot okoz, honnan teremtsen elő a pénzt fia
tanítói számára. Francesco már alaposan benne van a korban, hiszen tízéves, mikor ismerkedni kezd
az ábécével.

Don Salvatore, a Szent Anna templom plébánosa, nagyra becsüli, és a lelke mélyén reméli, hogy
a fiú a papi pályát fogja választani. 1902 húsvétja előtt Pietrelcinában ünnepélyes szentségimádást
tartanak, melyen a hívek szép számmal vesznek részt. Az énekek, virágok és gyertyák között meg-
érik a fiúban az elhatározás: az Úrnak fogja szentelni életét. Francesco konkrét kéréssel áll elő: a
morcone kapucinus kolostorba szeretne menni, oda, ahol az a rokonszenves kolduló barát él, aki
azért járja a falut, hogy egy kis lisztecskét gyűjtsön közössége számára. A fiút elbűvölte Camillo

testvér szakálla, és miként Szent Ferencnek e vidám követője, ő is az Úr munkatársa szeretne lenni....

1903 Vízkeresztjének reggelén a szentmise után búcsúztatják el Francescót, aki Morconéba megy, hogy Camillo testvér példáját kövesse, és az Assisi Szent Ferenc nevét viselő szerzetesközösség szolgálatába álljon. Peppa mama megöleli fiát. Teljes erőből szeretné kikiabálni magából bánatát, sőt reménytelenségét, végül azonban csak néhány alig érthető mondatot zokog el. Francescónak történelmi nap ez a mai: új élet kezdődik számára, a neve is más lesz, mint amit a keresztségben kapott. Ettől kezdve a fiatal novíciust – előjárói döntése alapján - PIO-nak fogják hívni.

A szerzetesjelölt nagy buzgósággal kezdi meg szerzetesi életét: hosszú-hosszú órákat tölt imádsággal, nagyon keveset beszél, böjtöl, és testét sanyargatva ostromozza magát. Mindig mezítláb és abban az egyetlen kámzsában jár, melyet a rendház bocsátott rendelkezésére. Cellája minden berendezése egy deszkaágy, egy térdeplő, egy feszület, egy asztal, egy szék és egy falba épített szekrény az otthonról hozott néhány ruhadarabja és imádságos könyvei számára. Pio testvér órákat tölt azzal, hogy Krisztus szenvedésén és a szenvedés misztériumán elmélkedik. Jézus az emberért adta magát keresztre. A Golgota-hegyi szenvedés kalapácsütéseiben megtalálta békéjét, és volt ereje hóhéraiért imádkozni. Ezzel az új parancsolatra, a kölcsönös szeretet parancsolatára emlékeztetett, amit hirdetett: „Szeressétek azokat, akik gyűlölnék titeket.”

Az ifjú novícius lelkiekben a fogadalomtételre készül, amire rendszerint a beöltözés után két évvel kerül sor. A közösség nagyra becsüli őt, mert szorgalmas, csendes, kész mindenféle önmegtartóztatásra. Előjáróját csupán az aggasztja, hogy a fiú beteges, gyakran van heves lázrohama és szünni nem akaró köhögése. A kolostor folyosóin azt pusmogják, hogy baj van a tüdejével, s nem nagy jövőt jósolnak neki. „Annyira beteg, hogy nem tud majd a rend magasabb fokozatába lépni” - mondja az egyik szerzetes, aki a nagy refektóriumban szemben ül vele, és gyakran megessi az ételt, amit Pio testvér az asztalon hagy. 1903. január 22-én családja és a testvérek előtt Pietrelcinai Pio testvér Istennek szenteli magát: megígéri, hogy életét engedelmisségben, szegénységben és szüzenységben fogja leélni. Az újdonsült szerzetes egyre gyakrabban heves fájdalmat érez a mellkasában – különösen télen – és senki nem tudja, hogy szívének vagy tüdejének van-e baja. A legidősebb szerzetesek megerősítik, hogy nincs mit tenni. Szerintük Pio testvér azt sem fogja megérni, hogy pap legyen belőle. Teremtőjéhez tér, mielőtt első szentmiséjét elmondhatná. A bajt látva Tomasso atya megígéri Maria Giuseppa Forgionénak, hogy megpróbálja fiát rávenni: törődjön jobban „test bátyjával”, mérsékelje a böjtölést, kerülje az álmatlan éjszakákat, és főleg a súlyos büntetéseket, melyeket azért ró ki magára, hogy elkerülje a test kísértéseit. Gyötrelmeit, zihálását, fulladását, rossz fizikai állapotát is felajánlja Pio minden ember javára. Ha ezt tette Jézus, aki Isten Fia volt, miért ne kellene ezt tennie Francesco Forgionénak, akinek apja azért hajózott át az óceánon, hogy eltarthassa feleségét és öt gyermekét...

1905 szeptemberének egyik éjszakáján imájába merülve nagy csetepatét hall a szomszédos cellából. Szólítja Anastasio testvért, hogy magyarázatot kérjen tőle, ám nem érkezik felelet. Mivel a gyanús zajok folytatódnak, a fiatalember kihajol az ablakon, és így láthatja, mi történik barátja cellájában: egy elrettentő külsejű, parázsló szemű, nagy, fekete kutya tombol ott. Mikor Pio testvér azt kéri Istentől, hogy szabadítsa meg a Gonosztól, a rémséges állat kirepül Anastasio testvér cellájából. A kutya megnyúlik: olyan lesz, mint éjjel a búzatáblák közt száguldó vonat. Szeme akár az izzó vas, mint amilyennel a falusi kovácsok a lovakat patkolják. Az állat jó pár cserepet összetör, mikor egy szempillantás alatt átveti magát a szerzetesek faskamrájának tetejére. Nehogy az esemény túlságosan nagy vihart kavarjon, Pio testvér előjárói úgy határoznak, hogy a fiatalembert egy kis időre a foggiai San Marco la Catolába küldik. Talán javára válhat az ottani enyhébb éghajlat is. Mikor újra visszatér a Sant'Eliába, heves fájdalmat érez, többször elájul, hideg veríték veri ki, láza magasra szökik. Az egyik beteggondozó testvér azt mondja, nincsenek megfelelő eszközei arra, hogy a láz okát kiderítse. A fertőző tüdőgyulladás egyik súlyos formájáról van szó. Pihenésre, bőséges táplálékra, és ha lehetséges, otthoni levegőre volna szükség. A pianisi Sant'Eliában nincs bőséges táplá-

lék, sem pedig otthoni levegő. Azt meg hiába is kérnék a pietrelcinai szerzetestől, hogy pihenjen, mert ez az önfejű ember soha nem kíméli magát, még ha azt állítja is, hogy soha nem fáradt. 1906-ban igen hosszúra nyúlik Pio testvér vakációja. Több mint két hónapot tölt Pietrelcinában. Ha nincs otthon, épp a templomba megy, hogy imádkozzon, vagy hogy részt vegyen a reggeli misén, a Rózafüzér-ájtatosságon, és szentségi áldásban részesüljön késő délután. Idejének kis részét olykor tanulással tölti. Nyár végén nagy ünnep van Forgionéék otthonában, hiszen a családfő hazatér Amerikából. Grazio papa legfőbb gondja ez a ferences kámzsát viselő, teljesen megváltozott fiú. Nehezen ismeri meg. A gyerek lesoványodott, arcán a szenvedés jelei láthatók. Még szótlanabbá vált; látszólag indokolatlan idegenkedéssel viseltetik minden ember iránt, és mindig egyedül van. Az apa kéri fiát, hogy változtasson életén, de ő hallani sem akar erről.

A betegség, az egyik kolostorból a másikba való átköltözködés és a szülői házban való lábadozása után a fiú 1907. január 17-én, nem sokkal tizennyolcadik életévének betöltését követően leteszi az ünnepélyes fogadalmat.

1909 májusában Pio testvér megint megbetegszik, és az orvosok azt tanácsolják, hogy küldjék haza. A forгатókönyv a szokásos. „Meglátják, az otthoni levegő a javára válik majd!” – ismétli állandóan mindenki. Graziónak azonban az az érzése, hogy fiát azért küldik megint Pietrelcinába, mert a halálán van. A szubdiakónust ezúttal egy derűlátó kapucinus barát kíséri el, s vele marad, hogy tanulmányaiban és elmélkedésében segítse.

Pio testvér ismét papírt és tollat ragad, és ezúttal konkrét kéréssel áll elő: szeretné, ha pappá szentelnék, még mielőtt betöltené 24. életévét. Elmagyarázza, hogy attól tart, nem éri meg a 24 éves korhatárt, így a kánonjogi normák alapján felmentést kér alóla. Előljárói alapos megfontolások után engedélyezik, hogy pappá szentelése a következő év május vége helyett – már 1910 augusztusában megtörténjen. 1910 augusztus 10-én Pio testvért Beneventóban pappá szentelik.

A pietrelcinai kapucinus állandó társa az imádság. Édesanyja, rokonai, leghűségesebb barátai azt mondják, a hazai levegő jót tesz neki. Mialatt a száraz, forró nyár utolsó napjaiban mindenki az eget fürkészi, hátha talál rajta valami esőre utaló jelet, Francesco Forgione kezébe fájdalom hasít. A szenvedésekhez hozzászokott szerzetes nem tulajdonít különösebb jelentőséget az új tünetnek, pedig a következő pillanatban a lába is lüktetni kezd. Jobb tenyerén akkora piros folt rajzolódik ki, mint egy tízforintos. Ez még feltűnőbb a bal kezén.

Ahogy telnek a napok, a fájdalom fokozódik, de ő hallgat róla. Mint mindig, most is némán szenved. Talán, hogy ne ijesszen meg bajával senkit, vagy meggyőzze önmagát arról, hogy már meggyógyult, és hogy ne okozzon újabb gondot előljáróinak. 1911 őszének elején összeszedi bátorságát, és elhatározza, hogy visszatér a kolostorba. Ismét elmegy tehát Pietrelcinából. Szíve tele van reménységgel, elméje pedig a molisei Venafro városkáját illető tervekkel. Ebben a városban az iskolájáról és ékesszólásáról híres, nagy létszámú szerzetes működik. A 300 méter tengerszint feletti magasságban Venafro földrajzi adottságai ideálisnak tűnnek a gyöngye egészségű pietrelcinai szerzetes számára. Az álmok azonban hamar szertefoszlanak, és előljáróinak szembe kell nézniük a szomorú valósággal. Pio atyát heves láz dönti ágynak. Legnagyobb bánatára még misézni sem képes. Éjszaka, mikor a testi szenvedések enyhülnek, lelki gyötrelmek veszik kezdetüket.

1912 márciusában súlyosbodik Pio atya betegsége. A huszonöt éves szerzetes majdnem megvakul. Előljárói, hogy kíméljék, mentesítik néhány kötelezettsége alól: a breviárium olvasása helyett mondhatja a Rózafüzért. A kapucinusok körében kezd felülkerekedni az a vélemény, hogy véget kell vetni a huzavonának, és végleg meg kell szabadulni ettől a titokzatos betegről. A közösség szabályzata teljesen egyértelmű. A ferences család minden tagjának tartania kell magát a szegénység,

szüzesség és engedelmesség fogadalmához. További követelmény, hogy a szerzetes kolostorban éljen, prédikáljon, gyóntassa a híveket, hirdesse az evangéliumot minden embernek, és az Anyaszentegyház előírásai szerint imádkozzon. Francesco Forgione azonban képtelen kolostorban élni. Megromlott látása miatt már a breviáriumot sem olvashatja. Nem prédikál, nem gyóntat, misszióba sem mehet. Betegsége gátolja az előjáróinak való engedelmisségben is. Marad hát a szüzesség és szegénység. Ilyen körülmények között nem lehet megélni a ferences kapucinus regulát. Ha Pio atya az Úr munkása akar maradni – mondják előjárói –, hagyja el családját, és kérje, hogy egyházmegyéjében osszák be világi papnak. Így majd nem kell közösségben lennie, nyugodtan élhet otthon, anyja és családtagjai körében, akik majd gondoskodnak szükségleteiről. Hosszadalmas vita után a szerzetes kongregációra bízzák a döntést. Pio atya megkönnyebbülten sóhajt fel, mikor megkapja a jóváhagyást, hogy súlyos egészségi állapotára való tekintettel nem kell kolostorban élnie. Rómában az ő kérvényét fogadták el, rendtársaiét pedig, akik el akarták távolítani a szerzetesrendből, elutasították. Pio atya csak ütközetet nyert. A küzdelem folytatódik. Szenvedései Olaszország bizonytalan helyzete miatt is fokozódnak.

Pio atyát szenvedései egész életében elkísérik. Mint elsőként Szent Ferenc, Krisztus leghitelesebb követője, megkapja a stigmákat, egy látomás közepette, amikor a megsebzett Jézus jelenik meg neki, szörnyű fájdalmakat él át, és ekkor veszi észre, hogy kezei lábai és oldala véres. Komoly kivizsgálás veszi kezdetét, amely évekig tart, hogy a stigmák valóságosságát igazolják, vagy bebizonyítsák, hogy megjelenésüket maga az atya idézi elő. Ezek az eljárások nemcsak testi, de súlyos lelki szenvedést is okoznak neki.

Időközben húga, Grazia, a család legfiatalabb tagja értesíti testvérét Piót, hogy életét szerzetesként szeretné leélni. Mikor meggyőződik éppen huszonkét éves húga őszinte szándékáról, felszáll az első vonatra, és Rómába kíséri Graziát.

1920 nyarának közepén roppen fel a hír, hogy Pio atyát áthelyezik. Fenyegető tömeg gyűlik a San Giovanni Rotondo-i kolostor elé, a rendőrök pedig kénytelenek felkeresni az előjárót, hogy legalább hozzávetőleges híreket kapjanak annak az embernek az állítólagos eltávolításáról, akit a népi képzelőerő máris szentnek tart. A felfegyverzett rendőrökkel tartanak néhányan az „utca emberei” közül is. Megnyugtadják őket, hogy a stigmatizált barát a kapucinusok kolostorában marad, ám a hívek többségét ez nem győzi meg. Első kézből, magától Pio atyától várják az információt, akit szerzetes családjának előjárói arra kértek, hogy ne mutatkozzon a nyilvánosság előtt.

Pio atya élete szenvedések végeláthatatlan sorozata volt, minközben folyamatos harcot vívott a gonosz lélekkel, aki támadta lelkileg, sőt fizikailag is bántalmazta. Mindeközben a már életében is szentnek tartott ferences szerzetes fáradhatatlanul gyóntatott, prédikált, misézett, olyan lelkierővel és elhivatottsággal, hogy az emberek tódultak hozzá, hogy lelki élményben, istenélményben legyen részük. Pio atya tisztánlátásával általában nagyon gyorsan átlátott az egyes emberek rejtett céljain, és felismerte bűnösségüket, de lelki tisztaságukat is. Pio atyát 1968-ban bekövetkezett halála után 1999-ben boldoggá, majd 2002-ben szentté avatták, ünnepe: szeptember 23. Neve fogalom a katolikus hívők számára, története a 20. század misztikájának önálló fejezete. *„Az a legszebb hitvallás, mely a sötétségben, áldozatban, fájdalomban, a jó tévedhetetlen akarásának leghatalmasabb erejében tör fel ajkadról.”* *„Az az igazi hitvallás, mely mint a villám, széttépi lelked árnyait; mely a vihar villámlásában felemel és Istenhez vezet téged.”* (Padre Pio)(Forrás: padrepio.hu) Lejegyezte:

Mongyi Kornélia

Árpád-házi Szent Erzsébet

Árpád-házi Szent Erzsébet személye és életpéldája több, mint 800 éve csodálattal tölti el a keresztényeket. Ma, amikor a közbeszéd jellemzően olyan embereket állít példaképként elénk, akik nem érdemeik által tettek szert hírnévre vagy gazdagodtak meg, Szent Erzsébet személyében egy olyan emberre emlékezünk, aki számára a földi jólét és a hírnév születésétől fogva adott volt, mégsem félt lemondani róluk, hogy az igazi javakban, Isten előtt gazdagodhasson.

Magától Szent Erzsébettől nem maradtak ránk írásos emlékek, naplók vagy levelek: amit tudunk róla, azt legendákból és életrajzokból ismerjük, amelyek a szentté avatására készülve vagy az azt követő időkben íródtak. Ez azonban mégsem jelent hiányt, sőt. Ma, amikor szinte minden témában bárkinek joga van ahhoz, hogy megszólaljon és véleményt nyilvánítson, Szent Erzsébet hallgatása különösen is beszédes, mert ő a tettei által beszél.

Főrangú kortársai, sőt még családtagjai is sokszor meg nem értéssel vagy megvetéssel fordultak felé: számukra érthetetlen és méltatlan, mi több, egyenesen botrányos volt, hogy egy kiráylány, az uralkodócsalád egyik tagja saját kezüleg ápoljon betegeket és gondoskodjon szegényekről, tudatosan hagyja el miattuk a palotát és főúri családját. Szent Erzsébet a világ és az ember felé fordult, de nem azért, hogy feltárja a sebeket, hanem hogy gyógyítsa és befedje őket.

Ferenc pápa idei magyarországi látogatásának talán leginkább megindító állomása a szegényekkel, menekültekkel, betegekkel való találkozás volt az éppen a Szent Erzsébet tiszteletére szentelt, Rózsák terén épült templomban. Talán természetesnek tartjuk, hogy egészségesek vagyunk, vagy, hogy az anyagi eszközök a rendelkezésünkre állnak: amikor azonban rászorultabb testvéreinkkel találkozunk, és hagyjuk, hogy ez a találkozás megérintsen bennünket, könnyen rádöbbenhetünk, hogy mindaz, amit oly sokszor jogunknak és jussunknak tekintünk, valójában Isten ajándéka. Egy olyan ajándék, amelyet, ha nem is tudunk viszonzni, de továbbadhatunk.

Azok a testvéreink, akik néhány hónappal ezelőtt a Szent Erzsébet-templomban Ferenc pápa előtt tanúságot tettek, köszönetet mondtak a befogadásért, a munka- és lakhatási lehetőségért vagy azok nevében szólaltak meg, akik életüket a szegények szolgálatára szentelik. Mindez élő jele annak, hogy a szeretetszolgálat nem egy múltbeli dolog, mivel a szociális és a gazdasági kihívások, a fokozódó háborús konfliktusok, a nap mint nap több ezernyi hazánkba érkező menekült emberek még inkább szükségessé teszik azt a hitet, amely bátran kockáztat és kilép a világba.

Erre az aktív és a másik ember felé forduló cselekvő szeretetre hívott fel beszédében Ferenc pápa magyarországi látogatása során és hív ma is minket:

„A tevékeny szeretet, a jótékonykodás azt jelenti, hogy van bátorságunk az emberek szemébe nézni! Nem tudsz segíteni a másíknak, ha elfordítod a tekinteted. A tevékeny szeretet azt a bátorságot igényli, hogy megérintsük a másikat: nem teheted meg, hogy távolról odadobsz pár fillért és nem érinted meg a másikat! Meg kell érinteni a másikat, rá kell nézni a másíkra! És így, őt megérintve és rátekintve elindulsz azzal a rászorulóval egy úton, egy közös úton, amely ráébreszt arra, hogy te magad mennyire rászoruló vagy, mennyire rászorulsz az Úr tekintetére és kezére.” (Ferenc pápának a Rózsák terei Árpád-házi Szent Erzsébet-templomban elhangzott beszéde, 2023. április 29.)

A szeretetet nyelvének mindig konkrétnek kell lennie. „Ti adjatok nekik enni!” – szól Jézus a tömeget látva a kenyérszaporítás csodáját megelőzően a megdöbbenet apostolokhoz. E felhívás jében a katolikus intézményrendszer, a Karitás és a Szeretetszolgálat számos szervezete Szent

Erzsébet példáját is követve jellemzően csendben, sokszor különösebb sajtóvisszhang nélkül, mégis konkrétan végzi a rábízott feladatot.

Szent Erzsébet ünnepe felhívás a számunkra, hogy mi magunk is váltsuk tettekre mindazt, amit az ő példájából tanulhatunk. A legkülönbélebb válságok által sújtott világunkban is törekednünk kell arra, hogy saját nehézségeink, küzdelmeink mellett és ellenére is meglássuk mások gondját-baját, testi-lelki szükségét is.

Buzdításunkat Ferenc pápa hozzánk intézett szavaival szeretnénk zárni: „Testvéreim, arra bátorítalak benneteket, hogy mindig a szeretet nyelvén beszéljete. Szent Erzsébet életének egyik epizódjában az Úr rózsává változtatta azt a kenyeret, amelyet ő a rászorulónak vitt. Így van ez veletek is: amikor vállalkoztok arra, hogy kenyeret vigyete az éhezőknek, az Úr kivirágoztatja az örömet és az általatok nyújtott szeretettel illatosítja be életeteket”.

(Ferenc pápának a Rózsák terei Árpád-házi Szent Erzsébet-templomban elhangzott beszéde, 2023. április 29.)

Mindenszentek ünnepe

November 1-jén közös napon ünnepeljük az összes szentet, vagyis valamennyi megdicsőült lelket, akiről sokaságuk miatt a kalendárium külön, név szerint nem emlékezhet meg.

Keleten már 380-ban megemlékeztek minden vértanúról. A nyugati egyház liturgiájába IV. Bonifác pápának köszönhetően került be az ünnep, aki – miután megkapta a pogány istenek tiszteletére épült római Pantheont – 609. május 13-án Mária és az Összes Vértanúk tiszteletére szentelte fel.

III. Gergely pápa (731–741) kiszélesítette az ünneplendők körét: a „Szent Szűznek, minden apostolnak, vértanúnak, hitvallónak és a földkerekségen elhunyt minden tökéletes, igaz embernek” emléknapijává tette mindenszentek ünnepét.

IV. Gergely pápa (827–844) döntése értelmében került az ünnep november 1-jére.

„Mindenható örök Isten, ki megadtad nekünk, hogy egy napon ünnepelhessük minden szent dicsőségét, arra kérünk, hogy sokszoros közbenjárásukra bőven áraszd reánk irgalmasságodat”

– hangzik fel az ünnepi mise könyörgése mindenszentekkor. E szavakkal a már mennybe jutott, üdvözült hívek közösségének, a diadalmas egyháznak a közbenjárását kéri a földön élő lelkeket egybefogó, küzdő egyház. Imáinkban emlékezzünk meg azokról a szentekről, akik példájukkal megmutatták nekünk, hogy életünkben itt és most van lehetőségünk arra, hogy kövessük Jézust, hogy azon az úton járjunk, amelyet Ő mutatott meg nekünk.

Forrás: MKPK Sajtószolgálat

Halottak napja

„Láttam az őrangyalomat, aki megparancsolta, hogy kövessem. Egy pillanat alatt egy ködös, tűzzel teli helyen voltam, ahol nagy tömeg gyűlt össze a szenvedő lelkek. Buzgón imádkoztak, de hiábavalóan magukért, csak mi tudunk segíteni nekik. A lángok, melyek égették őket, egyáltalán nem érintettek meg. Az őrangyalom egy pillanatra sem hagyott el. Megkérdeztem ezektől a lelkektől, mi volt a legnagyobb szenvedésük. Egy hangon válaszoltak nekem, hogy a legnagyobb kínjuk az Isten utáni vágyakozás volt. Láttam, ahogy a Szűzanyánk meglátogatja a lelkeket a Purgatóriumban. A

lelkek "A tenger csillagának" hívják. Felüdülést hoz nekik. Még beszélni akartam velük, de az örangyalom megkért, hogy menjek el. Kimentünk a szenvedés börtönéből. [Belső hangot hallottam], mely azt mondta: „Az én irgalom nem ezt akarja, de az igazság megköveteli.” Azóta szorosabb közösségben vagyok a szenvedő lelkekkel. (Szent Faustina naplója az Isteni Irgalmasság, 20).

Kérlek, erősítsétek imáitokat a purgatóriumban lévő Szent lelkekért. Különösen azoknak, akik a családfádról származnak. Vigyünk annyi lelket a mennybe, amennyit csak tudunk. Ezek a lelkek is imádkozni fognak értünk, és megtanítanak minket arra, hogy a legfontosabb dolog a földön, az a mennyei Atya akarata. Adj nekik örök nyugalmat, ó Uram, az örök világosság fényeskedjék nekik, és nyugodjanak békében!

Közösségi imádkozás halottak napján

Szent Pál tanítása szerint az Egyház Krisztus titokzatos teste. Tehát nemcsak a vérségi kötelék, hanem a keresztségből fakadó testvériségünk is kötelez bennünket az elhunytakért való egyéni és közös imádságra. November 2-án a szentmise zárásaként ennek a küldetésünknek voltunk tevékeny részesei. Azokért, akik az elmúlt egyházi évben költöztek át az örök hazába, név szerint imádkoztunk, miközben a ministránsok égő méceszt helyeztek a kereszt köré. Így együtt az egyház közösségében, ezen az estén megtapasztaltuk azt, hogy ez a közbenjáró imaforma nemcsak elhunytjainknak fontos, hanem nekünk is lelki javunkra válik.

Köszönjük Norbi atya, hogy szívügyed az elhunytakért való buzgó imádság, amelybe bennünket is tevékenyen bevonsz.

Weningerné Csilla

Valaki értem imádkozott

Mikor a büntől meggyötörten
A lelkem terheket hordozott
Egyszer csak könnyebb lett a lelkem
Valaki értem imádkozott.
Valaki értem imádkozott, Talán apám, anyám régen?
Talán más is, aki szeret. Jó barátom vagy testvérem?
Én nem tudom, de áldom Istent, Ki nékem megváltást hozott,
És azt, aki értem csak Egyszer is imádkozott.

(Reményik Sándor)

„Ne nézzetek rám borzalommal, ha meghalok: az a halott a koporsóban nem én vagyok.

Csak hamu az, elomló televény. A láng eltűnt, a láng, - az voltam én.”

(Gárdonyi Géza)

A roráték szép hagyományáról

Emlékekben visszarepülve gyerekként nagyanyám kezét fogva, a csikorgó hóban botorkálva, megértésre talált bennem a tovatűnt múlt. Ehhez az alábbi írás is hozzá segített.

„Idén is végig jártuk a betlehemi jászol felé vezető adventi utunkat. Sötétben járunk, de a fény felé tartunk, a Megváltót várva. A decemberi hajnalok különlegesen szép szentmiséinek hagyománya mélységeiben kifejezi ezt a virrasztó várakozást, imádkozva megtett lépéseinket, melyek a sö-

tétségből a fénybe visznek.

A hajnali szentmisék elnevezése, a roráte az ünnepkör jellegzetes latin énekének kezdő szavából származik: „Rorate caeli de super...” (Több adventi énekünk kezdősorában visszhangzik magyarul is ez az ősi kívánság: „Harmatozzatok, egek, onnan felülről...”; „Harmatozzatok, magasságos egek...”; „Harmatozzatok, égi magasok...”) A szavak Izajás könyvéből származnak: „Harmatozzatok, egek, felülről, és a felhők hullassanak igazságot! Nyíljk meg a föld, teremjen szabadulást, és igazság sarjadjon vele! Én, az Úr, teremtetem azt.” (Iz 45,8)

Régen aranyos misének vagy angyali misének is hívták az adventi hajnali szentmiséket. Ez utóbbi arra utal, hogy e Szűz Mária tiszteletére mondott miséket mindig az Úrangyala elimádkozásával fejezték be.

Kezdetben a karácsony előtti hét, a VIII. századtól kilenc napon keresztül mutatták be e szentmiséket, s ugyanezek a napokon énekelték az Ó-antifónákat is. A középkorban egész adventben végezték már Közép-Európában. Érdekesség, hogy Egyházunkban a rorátéknak csak az egykori Osztrák-Magyar Monarchia területén vannak ma is élő hagyományai. Jelenleg hazánkon kívül Ausztriában, Horvátországban, Csehországban és Lengyelországban él e szép szokás, az adventi készület talán legszebb formája.

A II. vatikáni zsinat előtt a Szűzanya adventi votív miséjét imádkozták minden hajnalban, az Emmanuel-jövendölés szentleckéjével (Iz 7) és az angyali üdvözlés (Lk 1,26–38) evangéliumával; a szentmise orációi március 25-éről, antifónái az adventi kántorböjt szerdájáról, offertóriumuk advent 4. vasárnapjáról való volt. A zsinat után az adventi hétköznapok mindegyike külön miseszöveget kapott.

Kiemelt jelentőségű a december 17. és 24. közé eső hét. Ilyenkor énekeljük az úgynevezett Ó-antifónákat. Ezek mindegyike az „Ó!” felkiáltással kezdődik, és Jézust azon a hét néven szólítják, melyeket az Ószövetség adott a jövendő Messiásnak: Bölcsesség, Adonai, Jessze gyökere, Dávid kulcsa, Napkelet, Népek királya, Emmanuel.

Nagyon szép és gazdag a roráték népénekkészlete. Az egyik legszebb, mondhatjuk, „rorátés” énekünk a többféle dallammal is ismert és elterjedt, „Ó fényesség, szép Hajnal” kezdetű, úgynevezett Hajnal-ének, mely évszázadok óta az adventi misék záróéneke.

A roráték pirkadat előtt, hat órákor kezdődnek. A hajnali szentmisék szép hagyományát katolikus magyar népünk különösen szereti. Íróinkat, költőinket is megihlette a decemberi hajnalok tempom felé siető parasztnépe és a hajnal sötétjében bemutatott szentmisék leírhatatlan légköre, áhítata.

„Olyanok ilyenkor a csillagok, mint az álmos gyerek szeme. Kicsit hunyorognak. És még nem tudják: sírásra vagy nevetésre nyílnak-e, avagy aludjanak tovább. Hát, csak pislognak. [...] Néhol egy halk szó, néhol az se. Néhol csak árnyak járnak. Néhol kis lámpások imbolyognak és mutatják, hova kell lépni. [...] A tegnap gondja mintha még aludna, a mai még nem ébredt fel. S a falu csak tiszta önmagát viszi a hajnali misére. Ajtó nem csattanik, kiáltás nincs. A külső mozgás bekúszik a templomba s megnyugszik. Suttog egy kicsit, vár, s amikor már a gyertyák lángja is megnyúlik a várakozástól, felkiált az időtlen vágy: »Harmatozzatok, égi Magasok.«” (Részlet Fekete István Roráte című novellájából)

„A templom tele van már subával meg kacabájjal. A padokon fekete báránybórsüvegek meg testes Rózsás-kertek és Lelkifegyvertárak fekszenek. Az oltáron minden gyertya ég, s a viaszillat belévegyül a be-beáramló téli levegő ködös ízébe. [...] meglágyul az orgona hangja. A sok száz eszterdős adventi ének megzendül a templomban:

»Oh fényesség szép hajnal! Kit így köszöntött az angyal: Üdvözlégy teljes malasztal!«

Végigreszket idegeimen az a mennyei szent érzés, amely gyermekkoromban áthatott, mikor az első hajnali misén ezt az éneket hallottam. De micsoda nyomorult szerszám a toll és micsoda erőteljes erő az emlékezet, hogy egy éneket se lehet vele leírni.

A hangokra nincs szavunk, mert az ének hangjai egy alaktalan álomvilágból valók. A szöveget, amely egy angyal földi látogatásáról szól, az ének a képzeletnek egy olyan birodalmába emeli, amelybe csak a szívnek szárnyazott sejtelmével juthat el az ember.” (Részlet Gárdonyi Géza Rorate című novellájából – Az én falum ciklusból)

Kosztolányi Dezső így beszélt az adventre vonatkozóan a katolikus vallás és liturgia pótolhatatlan szépségéről Harsányi Lajos pap költő tanúsága szerint:

„Amikor megjön a december, hajnali misét tartotok. A hajnali kék ködben, amely olyan, mint a szilva hamva, süveges, lámpásos emberek bandukolnak a kivilágított kis falusi templomok felé, és teli torokkal énekeltek az »Ó, fényesség szép hajnal« kezdetű ódon adventi éneket.

A nappalok egyre rövidebbek lesznek, a sötétség egyre sűrűbb és hosszabb. És ti azt mondjátok, nem kell félni. Majd jön valaki, aki elűzi a sötétséget, és sose látott fényt gyűjt a világnak. Az adventi emberek remélnék, és várják a fényt.”

„Hideg kövön anyókák térdelnek. Ifju pap magasba fölmutatja szelíden az Urat. Derűs hit tűnt malasztját könnyezve keresem. Ó gyönyörű gyerekség, Ó boldog Betlehem!” (Részlet Juhász Gyula Rorate című verséből)

„Rorátéről jöttem. Istenváró Advent sötétlett mögöttem: éhes évezredek aszott-ugar-vágya, hogy az ég a szomját friss harmattal áldja: nyílják a Föld áldott méhe és Megváltót szüljön a világra.” (Részlet: Mécs László Rorate a Balatonnál című verséből)

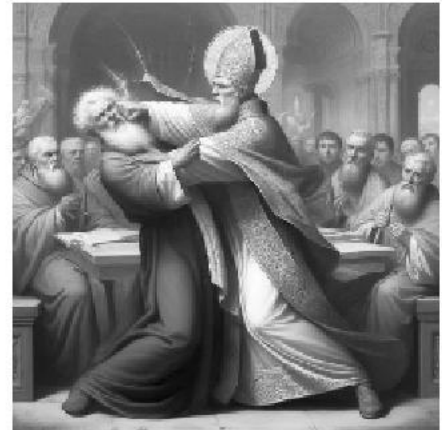
A mindent elborító harsány, zajos, sokszor talán bántó karácsonyi fényárban a decemberi hajnalok sötétsége, a szentmisék békés homálya felmutatja advent igazi lényegét – csöndesen, csillogás és hivalkodás nélkül.”

„Az adventi emberek remélnék, és várják a fényt.” Forrás: Magyar katolikus, lexikon, Éneklő Egyház, Magyar Kurír. Lejegyezte:

Oreskó Imre

Történetek Szent Miklósról...

„Ha vasárnap a hiszekegyben kimondjuk a szavakat „Isten az Istentől, világosság a világosságtól...”, amelyben minden keresztény hisz, akkor adjuk hálát a heves vérmérsékletű Szent Miklós püspöknek is. A történet szerint Miklós, püspökként, résztvevője volt a 325-ben tartott első niceai zsinatnak, amelyen az Egyház első összefoglaló hitvallását is megfogalmazták. A hitvallás vitájának egyik meghívott felszólalója Áriusz püspök volt, aki az akkoriban már közismert Krisztus isteni természetét kétségbe vonó álláspontja mellett érvelt. Áriusz a zsinaton hosszasan ecsetelte elméletét, egyre inkább próbára téve a hallgatósága türelmét. Egyszer csak, a püspökök megrökönyödésére, Miklós felállt a helyéről, lendületesen odalépett a szónokoló Áriuszhoz, majd egyetlen jól irányzott ökölcsapással a földre terítette őt. A pofonért Miklóst kizárták a zsinatból és felfüggesztették püspöki teendői alól. Azonban aznap éjjel a zsinat tagjainak álmában megjelent Szent Miklós, Szűz Mária és az Isten társaságában. A jelenés hatására visszahívták Miklóst a zsinatra.”

És egy másik történet Szent Miklósról.

„Egy gyermektelen házaspár azért imádkozott a szenthez, hogy gyermekük lehessen. Mikor fiúk született és már fölcsperedett, atyja tengerre szállt vele, hogy hálából elvigyen a myrai Szent Miklós templomba egy díszes fogadalmi kelyhet.

Útjuk közben a gyermek éppen ezzel a kehellyel akart vizet meríteni a tengerből, beleesett a vízbe, és megfulladt. Az apa bár vigasztalhatatlan volt, a fogadalmát teljesíteni akarta, de a megígértnél sokkal egyszerűbb kelyhet tett az oltárra.

Egy láthatatlan kéz azonban visszautasította a kelyhet, és lesöpörte az oltárról. Egyszer csak látja ez az ember, hogy a halottnak vélt kislát beszalad a templomba, és elmeséli, hogy amikor beleesett a vízbe, Szent Miklós püspök vette az ölébe, és megmentette.

Most már az igazi hálaajándékot tették le az oltárra.”

Az ajándék osztó kerekegyházi mikulás is időben megérkezett

Adventi lelkigyakorlat

2024.12.08. (péntek)

Idei lelkigyakorlatunkat Vangel Imre, kunszentmiklósi atya tartotta. Az Advent eljövetelet jelent, Jézus eljövetelére várunk, és ez háromféle módon jelenik meg a számunkra. Várjuk Jézus első eljöveteletét, megszületését Betlehemben, de várunk Jézus második eljövetelére is, ami a világ végén következik el. Jézus második eljövetele a világ megítélése is lesz. Adventben a felolvasott szentírási szakaszok Jézus második eljöveteleéről is szólnak. Adventben várunk Jézus második eljövetelére is, erre fel kell készülnünk, mert nem szabad, hogy készületlenül érjen minket. Holnap erről az eljöveteleéről szeretnék beszélni. Harmadsorban Jézus embertársainkban is eljön hozzánk, minden embertársunkban ott van Jézus, és találkozunk vele. Gyakoroljuk ezt a látásmódot, hogy minden embertársunkban ott van Jézus, akkor bennünk is ott van, és önmagunkban is találkozhatunk Vele.

A mai témánk, hogy készülünk megünnepelni, hogy a Fiúisten emberré lett. Sajnos az üzlet, ki-nyújtotta a kezét, hogy ezt a várakozást is tönkre tegye. A boltokban már mindenütt karácsony van, a vásárlást próbálják fokozni, az ajándékozást téve az ünnep középpontjába.

Ne a vásárláson legyen a fő hangsúly, a hangsúly az ünnep bensőségességére kerüljön! Beszéljük meg a családon belül, hogy mit is várunk karácsonykor! Jézus ezt mondta, amikor azt kérdezték tőle, hogy melyik a legfőbb parancsolat: Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből és minden erődből! Ezt akarjuk megünnepelni.

Most, mikor Jézus első eljövetelére készülünk, tekintsünk Máriára! Nagyon örültem, amikor megtudtam, hogy a lelkigyakorlat első napja erre a nagyon szép Mária-ünnepre esik: Szeplőtelen Fogantatás ünnepére. Mit jelent a Szeplőtelen Fogantatás? Mária a bűn szeplőjétől volt mentes. Nagyon fontos Máriára nézni. Amikor Isten elhatározta, hogy elküldi Szent Fiát az emberhez, egy édesanyát is szeretett volna neki adni, akivel a gyermek biztonságban érezheti magát, aki szereti, és akit szerethet. Máriát Isten úgy teremtette, hogy gyönyörűségét leli benne. Máriában azt mutatta meg Isten, ami a célja mi velünk is. Higgyünk abban, hogy Isten nem teremtett volna meg bennünket, ha nem akarná gyönyörűségét lelni bennünk. A keresztségben bennünket Isten gyermekévé fogadott, nehogy már azt mondja nekem valaki, hogy Isten azért fogadott minket gyermekévé, hogy azután kitöltse a bosszúját rajtunk! Mikor erre gondolok, mindig eszembe jutnak a szüleim, akik unokáik rajzát mindig kitették az előszobába, mert örömeiket, boldogságukat lelték unokáikban. Isten is így leli örömét bennünk, lássuk olyannak Istent, mint aki tud örülni, tud gyönyörködni az emberben. Ez nem jelenti azt, hogy ne lennének bűneink, de Isten a bűnbánat szentségét adta nekünk, hogy ne veszítsük el a kapcsolatot vele. Mária számára is voltak próbatételek, igent kellett mondania az Atya elhatározására, bármilyen sok nehézséget is okozzon ez neki.

Isten szeret bennünket, mert elküldte egyszülött Fiát, A Fiú is szeret bennünket, mert eljött hozzánk, és a Szentlélek is szeret bennünket, mert általa testesült meg a Fiú. Ennek a szeretetnek örvendjünk, legyen meg bennünk is ez az Isten iránti odafordulás: imádkozzunk minden nap, lehetőleg reggel-este, szeressük meg a szentmisét, és olvassuk a Bibliát, Isten üzenetét hozzánk. Legyen ebben a három dologban lelkiismeret vizsgálatunk is Adventben. Lépjünk előre, ha úgy érezzük, hogy az imádságban, a szentmisén való részvételben vagy a Bibliaolvasásban nem igyekeztünk eléggé!

Lejegyezte: Mongyi Kornélia

Vangel Imre atyával 2024.12.09. (szombat)

Az adventi készülődés mindig Jézus eljövételére való felkészülés. Vigyázzunk, hogy soha ne érjen minket felkészületlenül! Természetesen lelki felkészülésről beszélünk, ami nem a külső látványosságról szól, nem az ünnepi díszkivilágításról, hanem arról, hogy a kapcsolatunk az Istennel álljon helyre.

Azonban készülünk Jézus második eljövételére is, ami nagyon hasonló ahhoz a találkozáshoz, amit halálunk óráján fogunk átélni. Halálunkkor az ítélet Isten ítélete lesz, amit pontosan nem tudunk, hogy hogyan fog lezajlani, csak annyi biztos, hogy Isten fényében mi is megvilágosodunk és tökéletesen fogjuk látni az életünket és az általunk elkövetett hibákat. Ennek tudatában mi fogjuk meghozni az ítéletet. Amennyiben törekedtünk szeretni Istent és embertársainkat, akkor eleget tettünk Isten akaratának. Az ítéletkor a legtöbb ember nem olyan gonosz, hogy elkárhozzék, de nem is olyan jó, hogy rögtön Isten színelátására jusson.

Az elkárhozott ember saját magát ítéli kárhozatra, mert az embergyűlölete olyan nagy, hogy Istent is gyűlöli, ezért nem is akar az Ő társaságában lenni, elutasítja Őt!

Tehát, amikor találkozunk Istennel, Akit szeret a lelkünk, Aki után egész életünkben vágyakoztunk, akkor megvilágosodva mi magunk kérjük a tisztulást, hogy méltók legyünk Hozzá, hogy színelátására juthassunk.

A hit által egész életünket meg tudjuk vizsgálni, hogy úgy lássuk magunkat, ahogy Isten szeretné. Istenben való hit nélkül nem látjuk a teljes valóságot.

Mária is készült Jézus fogadására. Bár sokat kellett gyalogolniuk Betlehemig, és nagyon egyszerű körülmények között kellett világra hoznia gyermekét, mégsem okolta Józsefet, amiért nem tudott méltó körülményeket biztosítani. Mária elfogadott mindent Isten kezéből, ugyanígy nekünk is el kell fogadni az Úr akaratát.

Adventben minden napunkat imádsággal kezdjük, hogy Jézussal induljunk el és Jézussal zárjuk a napot! Járjunk minél többet misére, mert ott Jézus keresztdoztában részesülünk és ajánljuk magunkat és szereteteinket Jézusnak. Vizsgáljuk meg magunkat, hogy helyén van-e az imádságunk, hogy helyén van-e a szentmiséhez fűződő kapcsolatunk, és olvassuk minél többet a Bibliát, hogy az Isten szava gyökeret verhessen bennünk! Dicsértessék a Jézus Krisztus!

*Lejegyezte:
Kaldenekker Olivérné (Judit)*

Vangel Imre atyával 2024.12.10. (vasárnap)

Advent latin szó, ami eljövételt jelent, Jézus eljövételére vonatkozik. Eddig beszéltünk Jézus karácsonyi eljövételéről, és az utolsó, azaz a második eljövételéről, a mai napon pedig egy harmadik eljövételről fogunk elmélkedni. Ez pedig nem más, mint a mindannyiunkban benne lakó Jézus.

Mindannyiunktól elválaszthatatlan Jézus. Ugyanakkor a saját egyéniségünk és a bennünk lakó Jézus nem keveredik össze, nem mosódik el. Hitünk által látjuk meg a másik emberben Jézust. Magunktól nem látnánk meg. Máté evangéliumában egyértelmű magyarázatot kapunk erről, hiszen mindent, amit a másik embernek adtunk vagy vele cselekedtünk, azt Jézussal cselekedtük. „Amit egynek az emberek közül tettetek, azt nekem tettétek!” Jézus egyértelműen a Nekem szavat hasz-

nálja, tehát mindannyiunkban ott van Jézus, azaz te te vagy és a benned lévő Jézus egyszerre.

„Aki befogad egy gyermeket az Én nevemben, az engem fogad be!” Tehát amikor egy házaspár vállalja a gyermeket, akkor Jézust fogadják be. Vagy amikor a templomban kis gyermekek mozognak, hangoskodnak, akkor, ha elfogadjuk és befogadjuk őket, akkor Jézust fogadjuk be. Amikor egy szülő nem tud figyelni a misén, mert a gyermekére kell figyelnie, akkor is Jézusra figyel! Ha a gyermekével törődik, Jézussal törődik! Ezt nehéz elfogadnunk, de gondoljunk arra, hogy Jézus ezzel türelemre tanít minket, a másik elfogadására tanít minket.

Mai nap üzenete: Vegyük észre a mellettünk élő emberben Jézust! Férj és feleség, szülők és gyermekek, nagyszülők unokák, osztálytársak így tekintsenek egymásra!

Ha a gyermekek úgy tekintenek a tanárra, hogy ő Jézus, akkor még a legnehezebb tantárgy is könnyen megtanulható és a legunalmasabb tanárból is ki lehet szeretni a lelkesedést, ami mindenkit magával ragad az osztályból. Dicséртessék a Jézus Krisztus!

*Lejegyezte:
Kaldenekker Olivér*

Karácsony, mint jelkép

„Mily csodálatos az Isteni gondviselés, amelyik napon a Nap született, jött a világra Krisztus is! – kiáltott föl Szent Ciprián, Karthágó III. századi püspöke, noha I. (Szent) Gyula pápa csak 350-ben nyilvánította december 25-ét a Megváltó születésnapjává. Addig az időpontig az évnek szinte valamennyi napját számba vették a teológusok Jézus Krisztus születésnapjaként. A Születés lehetséges történelmi időpontja ma sem tisztázott, de az örmény egyház kivételével, mely január 6-án ünnepli az eseményt, a többi egyház elfogadta Gyula pápa döntését. (...)

Karácsonyról hallván, a csillogó díszű, kivilágított fenyő képe jelenik meg először lelki szemünk előtt. Régebben a fenyőt nyalánkságokkal, almával, narancsal aranyozott dióval, tarka papírdíszekkel és – láncokkal ékítették, tetején csillagba foglalt angyal – vagy kis Jézust tartó Mária-képpel koronázták

Gyertyáit először december 24-én este gyújtották meg, utoljára rendszerint vízkeresztkor. Úgy tudjuk, nálunk Brunswick Teréz grófnő állított először karácsonyfát, 1825-ben. A szokás Németországból indult ki. A róla szóló első írásos beszámoló 1605-ből, egy strassburgi polgár tollából ered, de ábrázolását már a XVI. századból ismerjük.

Egy legenda Luther Mártonnak tulajdonítja a karácsonyfa fölitalálását. Annyi mindenesetre igaz, hogy elterjesztése a német lutheránusok érdeme, akik – talán a katolikus rítusokkal való szembefordulásuk kifejezésekként – adtak így új, keresztény értelmet a fenyővel kapcsolatos, néphagyományban továbbélő régi pogány germán hiedelmeknek. Sokáig nem terjedt el mindenütt, néhol ma is más örökzölddel: magyallal, fagyönggyel, borostyánnal díszítik az otthonokat, de az a szokás, hogy a téli napfordulót és az újévet zölddel köszöntsék, egykor Európa-szerte általános volt.

Jankovics Marcell: Jelkép kalendárium. részlet

Karácsony üzenete

Karácsonyi témakörbe illő gondolatokat olvastam Don Bosco kiadó szalézi munkatársától, dr. Golyán Szilviától. Szeretettel osztom meg a kedves olvasókkal.

„Karácsonyhoz közeledve sokan „divatból” tesznek jót, ilyenkor igyekeznek mindenki kicsit jobbnak látszani. Az ünnep külsőségei kézzel foghatóak: feldíszítik az utcákat, villogó fények, édes illatok és hangos zene vesz körül, rohanás, bevásárló lista, a sor végtelen. Ez lenne karácsony üzenete? Sokak számára igen.

Ha értjük Don Bosco értékválasztását, jelenkori világunkat válságosnak tekinthetjük. A keresztény értékrend alapján érték az, ami Isten akaratából jött létre: maga a teremtett ember, a teremtett világ és az emberi közösség. A szalézi pedagógiában is Isten van a középpontban, s kiemelt érték az ember a maga közösségében, helyi szinten és legtágabban a Szalézi Családban. A Szalézi Család maga is érték, és egyben értékteremtő – és közvetítő. S olyan időben, amikor az értékrendszer labilis, akkor az az ember, aki egy olyan karizmatikus személy útján jár, mint Don Bosco, nem tehet mást, mint folyton-folyvást keresi a megoldást e válságra, tetteiben megélt misszióként törekszik a jobbra. Ha Don Boscót követjük, akkor a gyermekeket (és a felnőtteket is) egy olyan úton kell vezetnünk, amely az istenközpontúságra helyezi a hangsúlyt, s egy olyan világ- és emberszemléletre, amely ebből fakad. A karácsonyt az emberiség jelentős része családi ünnepnek tekinti, törekszenek arra, hogy kisebb-nagyobb közösségben együtt töltsenek valamennyi időt.

A keresztény pedagógia gyermekképében a gyermek Isten ajándéka, s a legtöbb keresztény számára a karácsony az Istengyermek, Jézus születését jelenti. Kevesebben gondolnak talán arra, hogy karácsonykor hitünk egyik legfontosabb igazságát ünnepeljük – magát a megtestesülést. Karácsony e valódi üzenete eljut hozzád?

Az isteni élet teljessége iránti vágyakozás szimbolikus képe számomra az advent, a várakozásban a három isteni erény, a Hit, a Remény és a Szeretet vezérfonalként van jelen. Biztosan ismered a Szent Pál-i szeretethimnuszt, talán tudod is, de vajon érted az üzenetét?

Napjainkban egyre többen érzik, hogy hinni kell valamiben. Te tudod: sokkal inkább Valakiben. Lehetsz okos, de kiteljesedni csak Isten kegyelmével együttműködve vagy képes. A bölcsesség kezdete az Úr félelme. Az ajándékokat régóta elfogadod, szinte természetes, s ha segítségre van szükséged, kéred, hívod az Urat. Tudsz hálát is adni?

Kevés a hit, hitvallónak kell lenned, s hitedből fakadó cselekedeteid által válhatsz hitelessé embertársaid körében. Úgy élsz, ahogy elvárják egy hívő embertől?

Soha ne feledd, felelős vagy a körülötted élőkért. Ezért bármi is történik, nem ismerhetsz fáradtságot a szolgálatban. Rád többet bíztak, többről is kell majd számot adnod. Nem könnyű az út: hitedért meg kell küzdened életed során, fel kell nőned benne. Aki hisz, annak reménye van. Minden, amit ígért az Úr, te is elérheted, de ehhez méltóvá kell válnod. Nincs olyan kilátástalan helyzet, amiből az Istenben bízó remény ne emelne ki. Jó az Úrban bizakodni, nem láthatod, de mégis hiszed. Ha hűségesen tovább mégy az úton, kiérdemelheted az Örök Életet. Ott már nem lesz szükség hitre, reményre, de megmarad a szeretet.

Don Bosco atya nem csupán tanította a szeretetet, meg is mutatta nekünk, példát adott elénk. A szalézi pedagógia célja a „lelkek meghódítása”, ennek célja, eszköze és eredménye mindenekelőtt a szeretet, a mindenki iránt megnyilvánuló jóakarát. Vajon tudsz így szeretni?

Ha él benned a három isteni erény, akkor te is egy lehetsz az Úr lámpásai között. Fény, melynek kanóca a hit, olaja a remény, lángja pedig a szeretet. Légy olyan, aki mellett jó „lenni” a Szent Éjszakán, s a szent születésben megfürödve légy fénylő jel az egész éven át!

S amikor majd Isten úgy akarja, hogy meglegyen az emberiség számára, akkor, azon a napon elkezdődik az Örök karácsony! De addig is nap mint nap törekedned kell arra, hogy mindennapi kötelességeid közepette megélhesd karácsony igazi üzenetét: a családban, az óvodában, az iskolában, a unoka világában és az egyházi közösségben egyaránt.

Don Bosco kilencéves kori álmában megjelent férfi a keresztyén erkölcsi nevelésre buzdította őt: „Tanítsd meg őket a bűn utálatosságára s az erény szépségére!”

Nézz le ránk, Uram, és nyisd fel a szemünket! Hinnünk kell, hogy van jövőnk! Engedd, hogy meghalljuk a Szentlélek hangját, megértsük az Evangélium üzenetét: féljük a rosszat és higgyük a jót! dr. Golyán Szilvia szalézi munkatárs. Forrás: Fascie, Bertalan (1991): Don Bosco nevelési módszeréről – források és magyarázatok.”

*Lejegyezte:
Oreskóné Tünde*

Gyermek oldal

Valamikor Magyarországon, Kacsik Árpád atyával történt, a következő kedves kis történet.

A falu plébánosa karácsony táján bemegy az ünnepnek megfelelően szépen feldíszített templomba - a döbbenettől földbe gyökerezik a lába. A kis Jézuska eltűnt a jászolból! Sok mindent átélt idős ember volt már, de ez a felfedezés egy sokkal ért fel. Ebben a faluban rendes, becsületes, nyílt-szívű emberek élnek! Vagy már ide is betört ez a vad világ?

Nagyon szomorúan csukta be maga mögött a templomajtót, s szinte az utolsó pillanatban vette észre a fényes, új biciklijéről integető 8 éves Pistit.

- Plébános úr, plébános úr, tessék engem megvárni!

Kiabált az atya után Pisti, és odakerekezett a templom elé. Vadonatúj biciklije csomagtartójában nem feküdt más, mint az elveszett kis Jézus.

- Tetszik tudni, megígértem a Jézuskának, ha megkapom a biciklit karácsonyra, hálából elviszem egy körre!

A kis cinege szomorúan sírdogált az ágon. Odaröppent hozzá a mamája.

— Miért sírsz, kis cinegelányom?

— Hogyne sírnék, hogyne rínek, mikor olyan rossz nekünk, madaraknak. Bezzeg jó az embereknek! Készülnek a karácsonyra, s lesz nekik csodálatos karácsonyfájuk.

— Majd odarepülünk az ablakokhoz — és megcsodáljuk. S nézd, itt, az erdő szélén mennyi karácsonyfa álldogál. Ez mind a miénk: az állatoké! A szép fehér hó fel is díszíti nekünk.

— Én... mégis... igazit szeretnék...!

Eljutott a híre a cinegelányka szomorúságának a többi madárhoz is. Megsajnálták. Összedugták a fejüket.

A hangos cserregésre és csörögésre a szundikáló mókusok is felébredtek. Nagy mérgesen néztek ki az odúból. Ám amikor a madarak nekik is elmondták, miről beszélgetnek, mindjárt megbékéltek. Sőt!

— Mi is segítünk!

S megkezdődött a nagy, titokzatos, a legtitkosabb erdei készülődés.

Cinegepapa a faluba repült szomorú leánykájával. Ott figyelték, hogyan készülődnek az emberek az ünnepre.

Közben a többiek sem tétlenkedtek!

A mókusok szalagot kötöttek minden mogyoróra és dióra. A verebek apró almácskákat hoztak. A búbospacsirta aranyszínűre festett mákgubókkal érkezett. Cinegemama szalmavirágot szerzett a piacon. Gyönyörű füzért készített belőle. Bagolyapó világító festékekkel kente be a fenyőtobozokat.

Ezek helyettesítik majd a gyertyákat.

A madarak és a mókusok a cinegetanya mellett a legszebb fenyőfát díszítették fel. Lett is öröm, amikor a cinegelányka visszatért. A csodálkozástól szólni is alig tudott:

— Ez... ez... ez az... enyém? Az én igazi karácsonyfám? Köszönöm, köszönöm, köszönöm!

— Boldog karácsonyt! — felelték a madarak és a mókusok. Lejegyezte:

Diglicsné Rita

Historia Domus

Az ártatlanul meghurcoltak élettörténetének folytatása:

Puchardt Győző, kántortanító-iskolaigazgató
Született: Nagybörzsöny, 1906. február 5.

*Állók balról, Puchardt Győző, jobbról Molnár Péter.
Ülők balról Horváth Mária, középen Székely Emma, jobbról Kozák Árpád.*

1926-ban, Esztergomban kapott tanári képesítést. 1927. január 1-től, mint állami kiegészítő tanító, márciustól pedig már kántortanítóként tanít Kerekegyházán. 1948. június 17-ei koncepciós kirakatperben történő letartóztatásakor, a kihallgatása során, a Kecskeméti ÁVÓ-n mezítenre vetkőztették Vári Ferenc plébános és Herpay Kálmán társaságában. Leguggoltatták őket, s így rugdosták csizmában a veséiket, kisagyukat, majd üres kihallgatási jegyzőkönyvet írtak velük alá. Puchardt, ily módon nem tudhatta meg letartóztatásának indokát, hogy valójában mivel is vádolják, és csak a

tárgyaláson szembesült a vádakkal.

Az előzetes letartóztatását követően, 1948. július 1-től, 1948. július 23-ig. „jobboldali” beállítottsága miatt, a Dél-Budai Internálótáborban. Megjárta a Kistarcsai Internálótábor is. Összesen 13 hónapot és 13 napot töltött a két internálótáborban. 1948. július 16-án a Kecskeméti ÁVÓ felterjesztette a rendőrségi őrizetben lévő Puchardt „vádiratát”, az egy rendbeli „izgatás” és az egy rendbeli „hírközlés” büntette miatt folyó bűnügyben, a Budapesti Népbíróság Különytanácsa Elnökének. 1948. december 20-án, a Kecskeméti Törvényszéken, a bírósági tárgyaláson, felmentő ítélet születet, és az Olty Tanács ezt a felmentést jóvá is hagyta. A fentebb említett vádak miatt, azonban fegyelmi eljárás indult ellene.

A fegyelmi bizottság nem vette tekintetbe a bírósági felmentő ítéletet, iskolaigazgatói, tanítói állása elvesztésére ítélte. A politikai üldöztetés ellenére nem mondott le az egyházhoz való kötődéséről, hű maradt a vallásához, a kántorságához, melynek köszönhetően már 1927-től az egyháznál a kántor feladatot is ellátta, és így közel negyven éven át, az 1966-os haláláig. Csodálatosan szép hangja volt és nagyon jó színészi tehetséggel rendelkezett.

Solymos Imre római katolikus kántortanító

Született: Kerekegyháza 1912. november 2.

Solymos Imre jobbról.

Petőfi Népe: Emléktábla avatás Ágasegyházán, 1982-ben.

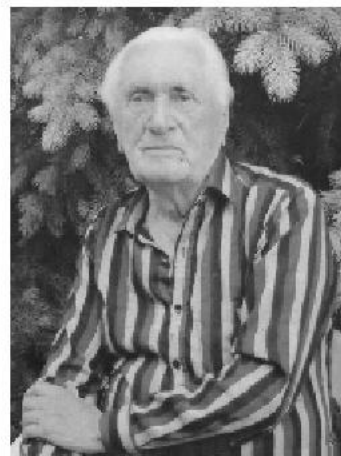
Sebetka (Solymos) Imre, középparaszti családból származott, s már az elemi iskola elvégzése során látható volt a kiemelkedő képessége. Kitűnő és jeles tanulmányi eredményeiről, egy „Elemi Népiskolai Bizonyítvány” is tanúskodik. 1930. február 5-én, fogalmazza meg levelét a Nagyméltóságú és Főtisztelendő Gr. Zichy Gyula érsek Úrnak Kalocsára, melyben kéri a Kalocsai Érseki Tanítóképzőbe való felvételét. 1933-34-es tanévben magyarosította a nevét, Sebetka Imréről, Solymos Imrere, hogy jobban érvényesüljön. 1935-ben a Kalocsai Érseki Tanító – képző – intézetben, szerzett tanítói oklevelének birtokában, Ágasegyházán kezdte meg a pályafutását. Innen vonult be később katonának, és mint határvadász zászlós esett hadifogságba.

A hadifogságból való hazatérése után, rövid ideig Kerekegyházán folytatta tanítói pályafutását, ahol 1948. június 17-én az egyházi iskoláink államosításához kötődő koncepciós kirakatperben, koholt vádak alapján letartóztatták. A kihallgatását és az előzetes letartóztatását követően, Solymos Imre 1948. augusztus 3-tól, „demokráciaellenes kijelentése és jobboldali magatartása” miatt, 1949. április 1-ig, internálótáborban. Solymos Imrét az internálásából szabadulását követően, „fegyelmi-vel” Hetényegyházára helyezték tanítónak, ahol 1956-ban tagja lett a helyi „Nemzeti Bizottságnak”, ami miatt 1958. januárjában „koncepciós perben” ismét letartóztatták. Solymos Imre kántortanító, tanító, a megaláztatások ellenére is hű maradt tanári esküjéhez, hazájához, és az egyházhoz! Mint volt kántortanító, példamutató életútjáért, kijár neki a tisztelet, a megbecsülés.

Herpay Kálmán okleveles gépészmérnök

Született: Budapest 1920.

A második-világháború befejezését követően, a szovjet szuronyokra támaszkodó magyarországi kommunisták, az 1947-es választásokon sok csalással kaparintották meg a hatalmat, majd ezt követően, a legkegyetlenebb eszközökkel számoltak le a politikai ellenzékkel. Herpay Kálmán, a Szociáldemokrata Párt tagja volt. A kommunistáknak minden törekvése az volt, hogy gyengítsék, szétverjék, a politikai ellenzék.

Herpayban örökre megmaradt, mikor az 1948. június 17-i letartóztatását követően, a Kecskeméti ÁVÓ épületében, a plébánossal és az iskolaigazgatóval együtt levetkőztették őket mezítelenre, le kellett guggolniuk, és így, a kisagyukat, vagy a vesetájékukat rugdosták a csizmával. Mikor kiterültek, elájultak, leöntötték őket vízzel, majd újra guggolni, és újra, durr bele. A megalázó, erőszakos kihallgatásuk közben, az íróasztalnál egy hölgy ült, és vajas kenyeret evett. Eléjük tettek egy üres papírt, és addig ütötték őket, még alá nem írták. A kihallgatását követően, „demokráciaellenes rémhírterjesztés” vádjával, 1948. június 28-tól – 1949. február 4-ig, a Dél-Budai Internálótáborban. 1948. december 17-én, a Népbíróság által megtartott nyilvános tárgyaláson, Herpay a következőt mondta.

Bíró úr, csak egy mondatot hallgasson meg tőlem! „*Ha maga elé tettek volna egy üres papírt, hogy írja alá, higgye el, hogy maga is aláírta volna!*”

Herpayt, „hírkoholás vétségében” 6 hónapi fogházra, mint főbüntetésre, s 3 évi hivatalvesztésre és politikai jogai gyakorlásának ugyanannyi tartamú felfüggesztésére, mint mellékbüntetésre ítélte. A kommunista börtönrendszerben, a rabok sokszor a legembertelenebb megaláztatásban részesültek. A Markóban, vagy a Gyűjtő fogházban történhetett, Vári Ferenc plébános és Herpay Kálmán esete, mikor a rabok sétáltatása közben, több alkalommal, rabláncon, egymáshoz voltak bilincselve.

Folytatás a következő újságban. A szerző és a gyűjtőmunkát végezte:

Szalai József

André kereszt újra szentelése

Befejeződött az André - kereszt felújítása. Immár eredeti pompájában hirdeti Isten dicsőségét és óvja Kerekegyháza lakóit, az ide érkező és innen távozó jószándékú utazókat az André – kereszt, melyet Norbi atya lelkes, az eső ellenére is kitartó hívek jelenlétében megszentelt és megáldott. Özvegy André Lászlóné (Ördög Rozália) és gyermekei Alajos, Emánuel és Balázs 1883 – ban állíttatták a keresztet Isten dicsőségére és a Boldogságos Szűz Máriának nagyobb tiszteletére. Az idén 140 éves kereszt nemcsak egyházi jelkép, hanem egyben Kerekegyháza történetének egyik legrégebbi épített emléke, ezért Kerekegyháza Város Önkormányzata úgy döntött, hogy felújítja azt.

A felújítás költségeihez az önkormányzat mellett Füstös József és családja is jelentős mértékben hozzájárult. Köszönjük a Füstös család nagylelkű felajánlását! A felújítási munkálatokat a Nagykőfaragó Kft. és a Városgazdasági NKft. munkatársai végezték. Köszönjük a munkájukat!

Kívánom, hogy óvja e kereszt mindannyiunk életét! Vigyázzunk rá, és vessünk a tekintetünk mellett keresztet is mindig, amikor elmegyünk mellette!

Dr. Kelemen Márk polgármester

Teljes búcsút engedélyezett a Szentszék a grecciói jubileum alkalmából

A Ferences Család valamennyi testvére és nővére részére

Teljes búcsú Assisi Szent Ferenc „grecciói karácsonyának” nyolcszázadik évfordulója alkalmából

Kedves testvérek és nővérek, az Úr adjon nektek békét!

Assisiből írunk nektek, ahol összegyűltünk, hogy Szeráfi Atyánkat ünnepeljük, és hogy megosszuk veletek azt a nagy kiváltságot, amit a Szentatya a grecciói karácsony 800. évfordulója alkalmából ajándékozott nekünk. Szent Ferenc úgy kívánt ott megemlékezni az Úr születéséről, hogy a jászoltól indult, hogy eljusson egészen az Eucharisztia ünnepléséig, ahol Krisztus jelenvalóvá lesz a kenyérben és a borban.

A centenárium során, 2023. április 17-én a következő kérést intéztük a Szentatyához: „A hívek lelki megújulásának előmozdítása és a kegyelmi élet megerősítése érdekében azt kérjük, hogy Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásának ünnepétől, 2023. december 8-tól kezdve Urunk templomi bemutatásának (Gyertyaszentelő Boldogasszony – ford.) ünnepéig, 2024. február 2-ig az egész világon azokban a templomokban, amelyeket a Ferences Család tagjai tartanak fenn, a hívek, akik az ott felállított jászol előtt imádkoznak, a szokott feltételekkel teljes búcsút nyerhessenek, valamint a betegek és azok, akik fizikailag nem lehetnek jelen, szintén részesülhessenek a teljes búcsúban, felajánlva szenvedéseiket az Úrnak vagy jámbor cselekedetet végezve.”

Az apostoli Penitenciárius jóváhagyta kérésünket, és megadta a felhatalmazást, hogy ezt a nyilvánosság előtt is kihirdessük. Ezáltal valamennyi, a mi lelkipásztori gondozásunkban lévő templomban minden hívő számára lehetőség lesz a szokásos feltételek mellett a teljes búcsú elnyerésére

2023. december 8. és 2024. február 2. között.

Kérjük, juttassátok el minden helyre ezt a „kiváltságot”, amely szépen illeszkedik abba a Szent Ferenc és az Egyház között akkor kiépült különleges kapcsolatba, amelyben Ferenc teljes búcsút kért a pápától azok számára, akik meglátogatják a Porziuncolát. Miniszter generálisaitok és elnökeitek: Frances Duncan OSF elnök IFC-TOR, Massimo Fusarelli OFM miniszter generális, Carlos Alberto Trovarelli OFM Conv miniszter generális, Kauser Tibor OFS miniszter generális, Roberto Genuin OFM Cap, miniszter generális, Amando Trujillo Cano TOR miniszter generális
Forrás: Magyar Kurír

Egyházközségi hírek

Esküvők (Kerekegyháza):

Németh Zoltán- Homoki Zsófia, Újvári Zoltán- Franczia Barbara Ivett, Kovács Gergely- Farkas Nikolett, Szabó Tamás- Szirtes Dorina, Szatmári Béla- Marton Katalin, Bojtos Dávid- Féki Ilona Flóra, Tóth Roland- Gál Andrea, Veress Ferenc- Kiss Andrea, Nagy Attila Pál- Farkas Gizella, Jurászik László- Gáspár Emese, Sliz Nagy Alex- Papp Petra Judit, Szíjártó Máté László- Jakab Kitti Eszter, Szegedi János- Rigó Anikó, Szegedi Márk- Joó Laura

Esküvők (Kunadacs): Gelete Gergely- Kurdi Lília.

Kereszteltek (Kerekegyháza):

Simon Evelin (Simon Zoltán- Sztojka Judit), Szatmári Elena Melinda (Szatmári Zoltán- Müller Melinda Erika), Kalmár Nadina (Kalmár József- Juhász Beatrix), Fábíán Milán (Fábíán Dániel- Kolbach Vivien), Bán Zsófi (Bán Krisztián- Gondos Kitti), Nyúl Zoé (Nyúl Péter Pál- Dóka Brigitta), Köteles Lajos Bence (Köteles Lajos- Boldizsár Julianna), Molnár Luca (Molnár Sándor- Bokor Bettina), Kocsis Mia (Kocsis Richárd- Viszus Viktória), Molnár Vince (Molnár Sándor- Bokor Bettina), Albrech Alicia (Albrech Olivér- Szabó Györgyi), Sponga Mira (Sponga Tibor- Orlov Nikolett), Zsibrita Bella (Zsibrita Ádám- Buri Zsuzsanna), Kaldenekker Janka (Kaldenekker Szabolcs- Cseri Adrien), Jakab Lajos (Jakab Lajos- Juhász Laura), Körösi Károly (Körösi Károly- Erdélyi Boglárka), Petrus Zsuzsanna (Petrus Roland- Szabó Gabriella), Deli Gabriella (Deli Balázs- Kuzsner Erika), Tóth Zsombor (Tóth Gábor- Szelezcki Szilvia), Horváth Milán (Horváth Róbert- Ipacs Erika), Kovács Levente (Kovács János- Szeles Nóra), Domontik Anna (Domontik Péter- Cimmer Fruzsina), Mintál Pál Andor (Mintál Andor- Pál Kaura), Jakab Tamás (Jakab Lajos- Juhász Laura), Nagy Eszter (Nagy Norbert- Domján Tímea), Nagy Berta (Nagy Norbert- Domján Tímea), Petró Olivér (Petró Lajos- Lovász Ágnes), Benkő Bella (Benkő Máté- Gáspár Izolda), Kalmár Nikolett (Kalmár Ferenc- Gyóni Nikolett), Berente Ábel (Berente Ádám- Bosnyák Fanni).

Kereszteltek (Kunadacs):

Gattyán Zoltán (Gattyán Zoltán- Baski Éva), Mellár Viktor (Mellár Viktor- Stefanides Amanda Edina), Erdélyi Flórián (Erdélyi Krisztián- Ilonka Barbara), Kovács Luca (Kovács Attila- Máté Bernadett), Kovács Dominik Dorián (Kovács Attila- Máté Bernadett), Körözi Milán (Körözi Nándor- Boczek Krisztina), Micsinai Hanna (Micsinai Tamás- Hegedüs Nikolett), Juhász Zoé (Juhász Ferenc- Lingurár Mária), Madarász Andrea Ilona (Madarász Csaba- Pálfalvi Katalin Ágnes), Madarász Mercédesz (Madarász Csaba- Pálfalvi Katalin Ágnes), Varga József (Varga József- Juhász Alexandra)

Elhunytak (Kerekegyháza):

Tóth Lászlóné (Juhász Katalin), Lantos István, Németh Istvánné (Boczek Ilona), Furdan Jánosné (Körösi Ilona), Gáspár Endréné (Janovics Piroska), Faragó Pál Mihály, Gyurkovics Péterné (Petrovics Rozália), Lőrincz Mihályné (Derdák Magdolna Margit), Kiss Károlyné (Berente Ilona), Beretvás József, Kenderesi László, Malecz Zoltánné (Surnyák Sára Ilon), Oberfrank István Ferenc, Dr. Fehér Tibor, Bende Gáspár, Mozsárik Lajosné (Sztana Mária).

Szentségekkel ellátva (Kerekegyháza): Bertalan Józsefné (Adamcsik Mária), Hulicsár Emma, Czinger Józsefné (Sztene Erzsébet), Varga Jánosné (Molnár Mária), Újvári Gyula.

Elhunytak (Kunadacs): Káldi József, Nagy Ferencné (Gyenes Ilona), Balogh Lajos, Varga Lászlóné (Kapocs Rozália).

Szentségekkel ellátva (Kunadacs): Bakovics Istvánné (Szabó Eszter)

Szegedi Borika

Felelős kiadó: Ruskó Norbert atya, email: ruskonorbert@gmail.com, Plébánia: Kerekegyháza, Fő út 47, Tel: 06-76-371084. **Cikkírók és fotók:** Ruskó Norbert atya, Csujáné Kocsis Julianna, Díglics György és Rita, Kaldenekker Olivér és Judit, Kelemenné Mária, Kelemen Zalán, Mongyi Kornélia, Oreskó Imre és Tünde, Polyák Fanni, S Nagy Judit, Szabó Sándorné, Szabó Zsuzsa, Szegedi Borbála. Sztaskóné Oreskó Anett, **Szerkesztési munkák:** Norbi atya, Oreskó Imre, Tózsér Márk, Sztaskó Roland. **Nyomdai kivitelezés:** Andrassy Írószer

A felújított André kereszt megszentelése és megáldása. Fotó: KEREKI HÁZA.hu

Adventi második gyertyagyújtás 2023.12.10

Üdvözlét Andocsról a kerekgyházi, fülöpházi, kunadacsi testvérekkel! 2023.10.23